

אנטנה שעובדת עליך בעיניים

ההמצאה האחרונה בשטח האנטנות לטלוויזיות מיוחדת לישראלים הקונים הכל בירידים. מה יותר מסקרן מאשר אנטנה לוגריתמית, כך שמה, היכולה לדבר המפיצים אותה, לקלוט במחיר של מציאה, החל מ-30 דולר, את כל התחנות, וכל גודלה אינו עולה על משולש שאורך צלעו כ-7 סנטימטר.

הפלא החדש — עליו נאמר שהוא דגם רשום, לא פטנט רשום — אכן קולט את כל התחנות בכת אחת, וזה לא בדיוק מה ששוחר הטלוויזיה המצוי מצפה.

מהנדס אלקטרוניקה מסביר לי מדוע זה קורה. האנטנה הלוגריתמית חסרה את ההגברה האלקטרוניקלית, שהיא מיתר היכולת להגביר את האות הנקלט מן האויר. כושרה של האנטנה הלוגריתמית נמוך מאוד, לעומת זו הקרויה האנטנה הכיוונית, הרגילה, ועוד הסבר טכני: "הלוגריתמית" קוולטת מקדימה ומאחור, אין לה מה שקוראים אנשי המיקצוע, כיווניות. תכונה זו חשובה במיוחד באזור המירח התיכון, שבה קיימת תופעה מיוחדת, כעיקר בקיץ, של קליטת אותות טלוויזיה ממרחקים גדולים.

כך קורה, מסביר המומחה, שעל ערוץ אחד משדרות שתיים או שלוש תחנות ומחוסר כיווניות, האנטנה הלוגריתמית אינה מספיקה בין התחנות לבין התחנה היציבה. בסך הכל קליטה גרועה. זה מה שאמר לי.

זה גם מה שאמר לי אתר מכאי הירידים, שבין הסירים והמחבתות וקוצץ השום והבצל, ללא ריח ורעמוע, קנה גם אנטנה לוגריתמית לטלוויזיה שבחדרה הישנה.

בבקשה זה, יורשה לי להביא את התרשומתי מפוטנציאל ההתחמקות ממכש של הטלוויזיות החדשות של סוני, שכל גודלן כעשרה סנטימטר באורך וברוחב ועוביין כשני סנטימטר. אלה הן הטלוויזיות הועירות החדשות, שהמקע שלהן עשוי מגביש נוזלי, התמונות חדות, ובינתיים בשחור-לבן בלבד. המחיר נע כסביבות ה-250. חכו עוד שנה. המחיר יהיה 100 דולר, ואולי אפילו פחות.

הרבה אשליות, הרבה שקלים, מעט דולארים, וחבל

כמו שהאמריקאים לא מסוגלים להבין איך אפשר לחיות באינפלציה של 400 אחוזים, וכל ההסברים על הצמדה ומדר שמצמיד הכל לאינפלציה לא יעזרו, כך גם התופעה של הדולר הישראלי, שהישראלי מתייחס אליו כבולוול, למרות ששילם עבורו במיטב כספו.

האמצעי היחיד להתגבר על תחושת כוח הקניה העצום כביכול של הדולארים שברשותך, והמלאי הבלתי נדלה של מטבע זה, היוצא מכיסך בסכומים קטנים אך בקצב מהיר, הוא תכנון. לפני צאתכם, תכננו על מה וכמה תוציאו. זה יותר פשוט וגם יותר בטוח.

ולמי שדרוש טיפול בהלם, ישתמש בכרטיס האשראי, וכשיגיע ארצה, ימצא עצמו חייב מאות אלפי שקלים שהתרבו בהיעדרו בקצב האינפלציה, פלוס 15% וריבית, המרקיעה לסכומים אסטרונומיים. כרטיסי הפלסטיק נולדו באמריקה לאמריקאים, לא לישראלים המבקרים שם.

כל מי שנוסע לחו"ל מכיר את התופעה: פיתאום, בכת אחת, במקום לספור מאות ואלפים המיספרים נעשים קטנים: אחד, שניים, חמישה ולפעמים עשרה. פיתאום, זוג מיכנסיים, או טוסטר-אובן שעולים בישראל אלפים ועשרות אלפים, עולים בחו"ל כמה עשרות בלבד.

מי שמתרגם את הדולארים לשקלים, נבהל תחילה, כאשר הוא משלם עבור נסיעה קצרה ב-30 דולר, בניו-יורק, 300 שקל. הוא נרגע כשהוא קונה ג'ינס מטיב ירוד בשמונה דולר (2800 שקלים) או כל מיני מציאות של ממש, במחירים של דולר או שניים.

אבל חוק המיספרים הגדולים, שהנחילה לנו האינפלציה, ממשיך לעבוד גם בחו"ל ואחרי יומיים-שלושה מאבדים את הצפון, ודולר אחד או שניים, הם כמעט כלום.

האשליה שמיספרים קטנים זהים למציאות, רופפת את הישראלי המצוי, עד שמתברר לו, לעיתים מאוחר מדי, שאת שלוש המשכורות האחרונות, שהוציא על רכישת 2000 הדולר, גמר בתוך שבועיים-שלושה והוא "בכלל לא הרגיש".

מיני מנורה במקסי מחיר

לפני חודש, בגיליון 2446 של העולם הזה, סיפרתי על המינימנורה של הכולבו האמאב"ר שליב"ר ותיארת את מעלותיה. עכשיו כאה הקוראת מרים ניר מכרוקלין אשר בניו-יורק ואומרת שהמנורה לא שווה כלום, והיא כמעט צודקת. הייתי שם וראיתי. אפשר להשיג אותה ברבע מחיר (10 דולר) ועצמנה כאמת זעירה, כגודלה. ואני מסכים עם דברי הקוראת: "עצמת המנורה בדיוק כמו של פנס כיס ורק מי שיש לו ראייה יוצאת מן הכל יכול לקרוא ספר ולקחת סיכון של לקלוק העיניים". ואולי עוד הערה. הכולבו מוכר את מוצריו בעיקר באמצעות הדואר. אם יש כאלה המוכנים לשלם 40 דולר עבור מנורת-לילה מיניאטורית בדואר, במקום 10 דולר ככולבו שממול, זהו כספם. צריך להיות, לראות ולהסס. אני בעונותי צריך להסתייע בקטלוג ואחת לשנתיים, או שלוש, להזין עיניי במרכזתו של הכולבו בחטף.

המציאה הגדולה מכולן

חיפשתי ארוכות ומצאתי. מצאתי את המציאה במחיר של מציאה אמיתית, 99 דולר, ואם במקרה אתם מסתובבים בארצות-הברית, הרי מיספר הטלפון שלהם ועל חשבונם. דרכו אפשר להזמין את המציאה התורנית: טלוויזיה, רדיו, שעון — בקיצור, מה שהאמריקאים מכנים מיקרו-אני טרטינגר, או בלשוננו מרכיבה-נאה זעיר, כתרגום ענייני, ובכך, אני חוזר: במאה דולר, עם עורף של דולר, אתם מקבלים מערכת הכוללת טלוויזיה שחור-לבן 4.5 אינץ', רדיו אי-אם ואפ-אם. שעון דיגיטלי וטוללה של תשעה וולט, או גם מתאם לשקע של המכונת (12 וולט) בתשלום נוסף כמובן. כן, מיספר הטלפון להזמנות בתוך ארצות-הברית הוא: 1-800-325-0800. זהו מיספר מה שמכונה שם "טול פריי" או בקיצור על חשבון בעלי-הבית, במקרה זה היצרן.

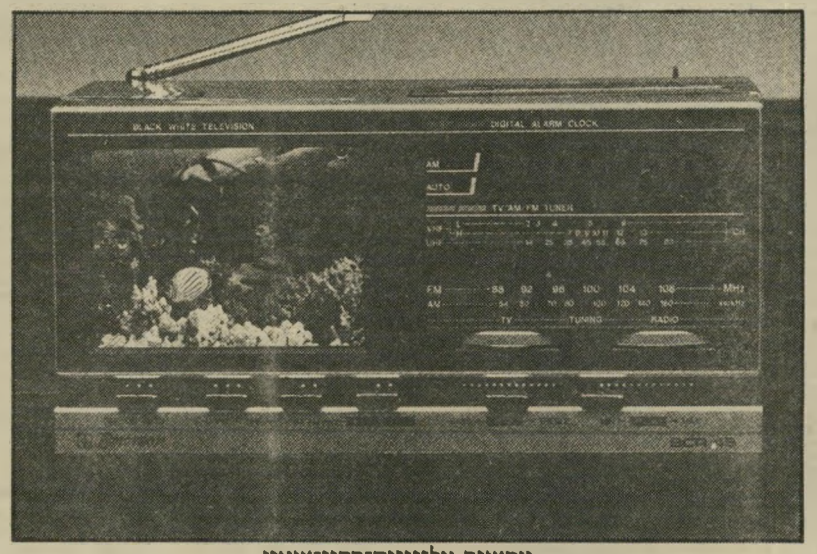
ה"כוסרי" — הנלבו הגדול ביותר בעולם

לקח לי כמה שנים טובות עד שעליתי על עיקבותיו של הכולבו הגדול ביותר בעולם. כולל אמריקה. קשה להגדיר את המקום. באזור, חנות ענק, מחסן-סחורות, כולבו, הכל יהיה נכון, אך לא מספיק. תחילה נדבר על הממדים. השטח 440 רונאם. מהם 240 רונאם שטח עם גג והיתר שטח פתוח שבחלקו מיועד לחניה של רכבות, מכונות ואוטובוסים. יש גם שטח בחניה מיוחד לעגלות הקניה (כמו בסופרמרקטים אצלנו), אבל מיספר העגלות הוא אלפים והשטח המוקצה להם עולה על השטח המיועד לחניה ליד היכל התרבות. עכשיו נדבר על המקום. באזור הצפוני של מדינת וירג'יניה, כשעתיים ויותר של נסיעה מושינגטון דרומה, בכביש 95 ופניה בריצ'מונד מערב לכביש 60. במרחק כשמונה קילומטרים מוויליאמסבורג, העיר המשוחזרת של לפני 300 שנה.

עכשיו נתחיל במיספרים. מחסני ענק, רובם ללא מיוזג-אוויר, אבל עם מאווררים בגודל של שני מטרים, ועם מרפיעץ לאורך מאות קילומטרים, עמוסים מיליונים של מוצרים שונים, בכמויות מדהימות. מיספר הלקוחות עולה על ארבעה מיליון בשנה, והם באים מכל רחבי ארצות-הברית ובקבוצות מאורגנות של תיירים מכל העולם. מיספר המחסנים הוא 30.

אין קמלוגים, ואין עוד דבר: פירסום. אנחנו לא מפרסמים. בעיקרון, מי שבא בא. מי ששומע בא, ומי ששומע לא שומע "שומע", אומר מייסדו של עסק מיש" פחתי ענק זה. גיימס מילוני, שהשקיע לפני 40 שנה 1000 דולר, בתנור לייצור מוצרי קרמיקה ולאחר מכן משתלה, והיום חולש על הכולבו הגדול בעולם, המתמחה במכירת מיליוני פריטים במחירי מציאה שהוא קונה בעודפי יצור מכל מקום בעולם. זה ברוח. קניית כמויות אדירות של סחורות במחירים שגם היצרן מתפעל מהם (המהמחירים). ההצלחה העצומה, הניעה יצרנים שונים,

היצרנים: אתה נהנה, ואשתך לא חסרה. ואם, לא עלינו נפלה עליך שינה ושבת לסגור את המקלט, אל דאגה, המקלט יסגור את עצמו תוך שעה, ולא רק זה. בשעת בוקר תוכל להקיץ לצלילי הרדיו, לקול הטלוויזיה ולתרועת האזעקה, לא יחד, כל אחד לחוד, הבחירה בידכם. גודלה של כל המערכת המשגעת הזו אינו עולה על 24 סנטימטר ברוחב, כצינעי שחור וכסף. מתאימה גם למישר, אם וכאשר רעיתך החוקית תטען לעיסוקך במיטתה בשעות הלילה, או אולי כאשר אתה תבוא בטענות, גם זה אפשרי. ולסיום נביא דברי הסיום של החברה המשווקת את המערכת: היא קטנה רייה כדי

מכשיר טלוויזיה-רדיו-שעון ממאה דולר. מקבלים עודף. דולר אחד

שתפאר את שולחן עבודתך, אבל היא גם גדולה די הצורך כדי להביא אליך את העולם. עכשיו יהיה העולם תחת אצבעותיך. במישר שבו אתה עובר, או כניית, שבו אתה נה. זהו רבותי. ואולי רק הערה נוספת. יצרן המערכת היא חברת אמרסון, ומידע נוסף: הטלוויזיה עובדת בתחום התדר הגבוה מאוד. בין 13² ובין 83.14. אם זה מתאים לראך, אני לא יודע. אבל אפשר אולי לקלוט את לבנון, אולי.

ועוד כמה מעלות למערכת. נניח שאתה כבר שוכב במיטה. רעיתך, במיקרה זה כבר ישנה, אתה עוד לא, ובא לך לראות סרט טלוויזיה. בא לך, מה אפשר לעשות. אפשר. מכבים את האור, מדליקים את הטלוויזיה, סוגרים את הווליום, ותוקעים איזניה באוזן ימין, או אולי אוזן שמאל, תלוי באיזה צד אתה יושן, באשר אתה יושן, והנה ברברי

מייסד מלוני 1000 דולר. להתחלה

לחכור שטחים במקום ולהקים מחסני מכירה משל עצמם. התנאי הוא: מחירים ווליים. כל מה שאפשר להעלות על הרעת נמצא שם. וגם הרבה מאוד ממה שלא יעלה על הרעת. קשה לתאר את הכמויות. מעייף לעבור לכל אורך המדפים, הכסף לא יספיק לקנות את כל הדברים שצריכים באמת. בלי סוף. אתה מתחיל במחסן כלי הבית, וקונה משהו וכשהגיע למחסני הבגדים, אתה מצטער על מה שקנית קודם, וכשהגיע למוצרי העור אתה מצטער שוב שכבר הוצאת כל-כך הרבה, ובכל זאת כדאי לקנות. תיק מנהלים מעור מציאה בעשרים דולר, כאשר מחירו בכל מקום אחר 180 דולר לפחות. וכשאתה משתומם איד, מתברר לך שגם תיקים יפים אלה הם עורפים של יצרנים וחנויות, שאחד ממנועלי הפנטס המוספרים סגורים, משום שמישהו סגר את התיק ושכח כנפים את הצופן המיספרי. ויש שם עוד משהו. פריטים שנחו על המדף תקופה מסוימת ולא כולם נמכרו, נמכרים כשיטת המחיר האדום, הנחה נוספת של 50%. בקיצור, שם גם הסנט שווה משהו.